

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců Mgr. Jany Jurečkové a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila ve věci

žalobkyně: **H. M., X**
bytem X

zastoupený JUDr. Veronikou Pupalovou, advokátkou
se sídlem Májová 606/35, Cheb

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobkyni vrátil dne 8. 10. 2025 její žádost o dočasnou ochranu, zaevidovanou pod sp. zn. OAM-429672/DO-2025, jako nepřijatelnou, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobce a přikazuje se mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti žalobci o dočasnou ochranu ze dne 8. 10. 2025, zaevidované pod sp. zn. OAM-429672/DO-2025.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 269,40 Kč k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Veroniky Pupalové a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou zásahovou žalobou domáhá určení nezákonnosti zásahu žalovaného, který dle tvrzení žalobkyně spočívá v tom, že jí dne 8. 10. 2025 byla jako nepřijatelná vrácena žádost o dočasnou ochranu, evidovaná pod č. j. OAM-429672/DO-2025. Důvodem nepřijatelnosti podle žalovaného bylo, že žalobkyně nesplňuje podmínku podle § 5 odst. 1 písm. f) (v žalobě nesprávně uvedeno písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace („*lex Ukrajina*“)

Podstata sporu spočívá v tom, že žalobkyni byla udělena dočasná ochrana v Německu. Následně podala žádost o udělení dočasné ochrany v České republice, kterou žalovaný vrátil jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb., s tím, že Ministerstvo vnitra dne 25. 8. 2025 zaslalo Evropské komisi oznámení podle § 3 odst. 3 téhož zákona o riziku vyčerpání kapacit.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobkyně dne 8. 10. 2025 podala u žalovaného žádost o poskytnutí dočasné ochrany, evidovanou pod č. j. OAM-429672/DO-2025. Žalovaný její žádost obratem vrátil jako nepřijatelnou (dále jen „předmětná žádost“). Důvodem měla být skutečnost, že žalobkyni byla dříve udělena dočasná ochrana v Německu, a dále to, že bylo ve vztahu k její osobě učiněno prohlášení podle § 3 odst. 3 *Lex Ukrajina*. Na základě těchto tvrzení žalovaný aplikoval § 5 odst. 1 písm. f) *Lex Ukrajina* a žádost vrátil.
3. Žalobkyně je přesvědčena, že ke dni podání žádosti splňuje podmínky pro udělení dočasné ochrany v České republice, a její žádost proto neměla být odmítnuta jako nepřijatelná. Nesouhlasí zejména s tvrzením, že pouhé prohlášení podle § 3 odst. 3 *Lex Ukrajina* má automaticky vést k nepřezkoumatelnosti podané žádosti, neboť takový postup je podle ní v rozporu s právem EU. Postup žalovaného považuje žalobkyně za nezákonný a navrhuje, aby soud obnovil stav před vrácením její žádosti.
4. Žalobkyně dále uvádí, že se neztotožňuje s konstrukcí tzv. „učiněného prohlášení Ministerstva vnitra“, které má mít faktický přednostní účinek před právem EU, byť je založeno na nově vloženém § 3 odst. 3 *Lex Ukrajina*. Podle žalobkyně jde o účelový trend, odporující kontinentálním právním tradicím i ustálené judikatuře Soudního dvora EU. Na podporu svých tvrzení odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2025, č. j. 18 A 85/2025-21, jehož odůvodnění zdůrazňuje, že nově vložený důvod nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 3 odst. 3 *Lex Ukrajina* nemůže zvrátit základní závěry dubnové judikatury Nejvyššího správního soudu ani zbavit žalovaného povinnosti žádosti věcně posuzovat.
5. Soud v tomto rozsudku současně upozornil, že postup žalovaného může vystavovat Českou republiku podezření ze systematického nerespektování práva EU, zejména principů

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vyplývajících ze směrnice o dočasné ochraně a prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382, které členským státům ukládají solidaritu s občany Ukrajiny.

6. Žalobkyně rovněž poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 174/2024-42 ze dne 3. 4. 2025, opírající se mimo jiné o tzv. „rozsudek Krasiliva“, jehož závěry považuje za plně dopadající i na projednávanou věc.
7. Dále žalobkyně odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 6 A 122/2024-55 ze dne 28. 5. 2025, na jehož základě žalovaný v obdobné věci dne 12. 6. 2025 udělil pobytové oprávnění typu D/DO/967 (vízový štítek č. 902395614) žadateli, kterému byla dříve dočasná ochrana udělena Rumunskem, avšak svůj rumunský pobyt zrušil. Pobyt v ČR byl udělen s platností do 31. 3. 2026.
8. Žalobkyně uvádí, že její žádost je soudně přezkoumatelná, jak vyplývá z čl. [5] citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu.
9. Žalobkyně je občankou Ukrajiny a držitelkou trvalého pobytu na jejím území. Nemůže se do vlasti vrátit z důvodu hrozby skutečného nebezpečí ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, což potvrzuje závazné stanovisko MVČR č. j. MV-93965-1/OAM-2022 ze dne 20. 5. 2022. Dočasná ochrana jí byla udělena v Německu, s dlouhodobým pobytem do 4. 3. 2025. Po uplynutí této doby žádné pobytové oprávnění v rámci již udělené ochrany EU nemá. Z vlastní vůle si také zrušila evidenci adresy v Německu.
10. Poté, co se rozhodla žít v České republice a když zjistila, že žalovaný v jiném obdobném případě udělil pobytové oprávnění (viz výše), podala dne 8. 10. 2025 svou žádost o pobyt včetně všech náležitostí. Žalovaný však její žádost opětovně odmítl jako nepřijatelnou, s čímž žalobkyně zásadně nesouhlasí.
11. Žalobkyně uvádí, že vždy jednala v souladu s právními předpisy a učinila vše potřebné pro legalizaci svého pobytu v ČR. Odepření možnosti podat žádost představuje podle ní nezákonný zásah žalovaného do jejích práv. Odkazuje i na odst. [32] rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 174/2024-42, podle něž je „dočasná ochrana“ podle *Lex Ukrajina* pouze legislativní zkratkou pro pobytové oprávnění, které jsou členské státy povinny vystavit držitelům dočasné ochrany podle čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně.
12. Žalobkyně je přesvědčena, že její žádost měla být žalovaným přijata a věcně posouzena, aby nedocházelo k dalším neoprávněným průtahům legalizace jejího pobytu na území České republiky.
13. Žalovaný se k podané žalobě nevyjádřil.

III.

Posouzení žaloby

14. Žaloba je včasná a přípustná [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 174/2024-42, č. 4682/2025 Sb. NSS, z 3. 4. 2025].
15. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání postupem v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s rozhodnutím o věci samé bez jednání účastníci souhlasili. Naříditi jednání nebylo třeba ani kvůli dokazování. Podkladem pro rozhodnutí soudu je primárně tiskopis žádosti o dočasnou ochranu, kterou žalobkyně u žalovaného podala a kterou jí žalovaný vrátil. Obsah tohoto dokumentu je oběma stranám z povahy věci dobře znám a není mezi nimi sporný. Posouzení

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

důvodnosti žaloby záleží na zodpovězení právní otázky. Soud neshledal potřebu dokazovat ani jinými listinami, ani důkazy označenými v podáních účastníků. Žádný z těchto dokumentů nebyl v rozsahu potřebném pro posouzení důvodnosti žaloby relevantní. Skutkové poznatky, jež by jejich případným provedením k důkazu soud nabyl, nepotřeboval pro posouzení opodstatněnosti žalobní argumentace. Obsah žádného dokumentu nemohl nic změnit na věcném hodnocení tohoto sporu.

16. Z obsahu správního spisu se podává, že žalobkyně podala dne 8. 10. 2025 žádost o poskytnutí dočasné ochrany, připojila k ní cestovní pas a doklad o zajištění ubytování. Součástí spisu je potvrzení vydané Policií ČR KŘP Karlovarského kraje o probíhajícím řízení ve věci správního vyhoštění a předvolání k sejmutí daktyloskopických otisků pro účely tohoto řízení. Žádost byla vrácena jako nepřijatelná s tím, že žalobkyně je držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě EU nebo Schengenského prostoru a bylo učiněno prohlášení podle § 3 odst. 3 *lex Ukrajina*. Součástí správního spisu je údaj o udělení dočasné ochrany (TP) v Německu dne 1. 3. 2024. Ze spisu rovněž vyplývá, že Česká republika adresovala Evropské komisi oznámení o riziku vyčerpání kapacit pro zvládání následků plynoucích z hromadného přílivu vysídlených osob a potřebě přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob ve smyslu § 3 odst. 3 *Lex Ukrajina*.
17. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byly zaměřeny přímo proti němu nebo v jejich důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS, ze 17. 3. 2008).
18. V projednávané věci jsou splněny první, druhá a pátá podmínka, neboť vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobkyni pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do jejích práv, a to bez ohledu na to, že jí již v minulosti byla dočasná ochrana udělena v jiném členském státě EU. Jde-li o hodnocení tohoto úkonu, zde lze vyjít z existující judikatury, podle které bránění v podání žádosti či její nepřijetí mohou představovat nezákonný zásah (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS z 30. 5. 2017). Čtvrtá podmínka testu je taktéž splněna.
19. Zbývá tedy posoudit, zda žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy, pokud žádost o dočasnou ochranu žalobkyni vrátil jako nepřijatelnou.
20. Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb., *žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, který je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie nebo státě uplatňujícím Schengenský hraniční kodex*⁵⁾ v plném rozsahu, poté, co Ministerstvo vnitra Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3.
21. Podle § 3 odst. 3 téhož zákona, *Ministerstvo vnitra zašle Evropské komisi oznámení o riziku vyčerpání kapacit pro zvládání následků plynoucích z hromadného přílivu vysídlených osob a potřebě přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob. Oznámení podle věty první zveřejní Ministerstvo vnitra na svých internetových stránkách.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

22. Na internetových stránkách Ministerstva vnitra soud uvedenou skutečnost bezprostředně ověřil.
23. Podle čl. 25 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně *členské státy přijímají osoby oprávněné požadovat dočasnou ochranu v duchu solidarity Společenství. Vyjádří číselně nebo v obecných rysech, jaká je jejich kapacita pro přijetí těchto osob. Tyto informace se zařadí do rozhodnutí Rady uvedeného v článku 5. Po přijetí tohoto rozhodnutí mohou členské státy prostřednictvím oznámení Radě a Komisi oznámit další kapacity pro přijetí. Tyto informace se bez prodlení předají UNHCR.*
24. Podle čl. 25 odst. 3 směrnice o dočasné ochraně, *pokud počet osob oprávněných požadovat dočasnou ochranu překročí v důsledku náhlého a hromadného přílivu kapacitu pro přijetí uvedenou v odstavci 1, posoudí Rada neprodleně situaci a přijme vhodná opatření včetně doporučení, aby daným členským státům byla poskytnuta další pomoc.*
25. Soud dospěl k závěru, že § 5 odst. 1 písm. f) *Lex Ukrajina* je rozporný s právem EU, shodně jako je tomu v případě písm. c) a d) téhož odstavce. Jelikož závěry soudu vycházejí z judikatury Nejvyššího správního soudu k § 5 odst. 1 písm. c) a d) *Lex Ukrajina*, soud nejprve uvede argumentaci s tím související a následně se vyjádří k dotčené novele *Lex Ukrajina*.
26. SDEU se sice ve věci *Krasiliva* explicitně nezabýval otázkou nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 písm. d) *Lex Ukrajina*, tj. případem, kdy žadatel již disponuje dočasnou či mezinárodní ochranou jiného členského státu EU, na uvedené rozhodnutí SDEU ovšem navázal Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, a ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42. Z nich vyplývá, že důvod nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 písm. d) *Lex Ukrajina* je rozporný s právem EU. Žádost je nutné ve správním řízení projednat věcně, přičemž žadateli, který již disponuje dočasnou ochranou či jiným dlouhodobým pobytovým oprávněním v členské zemi EU, je nutné umožnit nechat si existující dočasnou či mezinárodní ochranu zneplatnit. Učiní-li tak, bude mu udělena dočasná ochrana, v opačném případě bude jeho žádost zamítnuta.
27. Soud neshledává, že by závěry Nejvyššího správního soudu byly rozporné se smyslem a účelem směrnice o dočasné ochraně. Směrnice o dočasné ochraně sice skutečně blíže neupravuje případy druhotného pohybu mimo žalovaným citovaný čl. 15 a 26, to ovšem neznamená, že by druhotný pohyb sama zakazovala.
28. Podle recitálu (5) Prováděcího rozhodnutí č. 2 „[v] souvislosti s aktivací směrnice 2001/55/ES se členské státy v jednomyslně přijatém prohlášení dohodly, že nebudou uplatňovat článek 11 uvedené směrnice {směrnice 2001/55/ES} na osoby, které požívají dočasné ochrany v daném členském státě v souladu s prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382 a které se přesouvají bez povolení na území jiného členského státu, pokud se členské státy na dvoustranném základě nedohodnou jinak“.
29. Podle recitálu (6) Prováděcího rozhodnutí č. 2 „[s] ohledem na tento celkový kontext by nic nemělo být vykládáno tak, že znamená povinnost členského státu vydat povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany osobě, která obdržela povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě.“.
30. Recitály sice upřesňují, jak by mělo být Prováděcí rozhodnutí č. 1 interpretováno, nijak ale výslovně nezakotvují, že by jednou udělená dočasná ochrana automaticky znamenala zákaz

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

poskytnutí dočasné ochrany v jiném členském státě. Recitál (6) lze totiž interpretovat bez problému tak, že se tím aprobejme již SDEU přijatý závěr ve věci *Krasilova*, že členské státy mohou odepřít dočasnou ochranu u osoby, která již disponuje dočasnou ochranou v jiném členském státě, přičemž se takto udělené dočasné ochrany nehodlá vzdát. Recitál (5) pak upřesňuje, že se výluka aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně nevztahuje na osoby, které požívají dočasné ochrany v jiném členském státě, přičemž se bez povolení přesouvají na území jiného členského státu, což lze interpretovat tak, že se výluka čl. 11 nevztahuje na osoby, které požívají dočasnou ochranu v jednom členském státě, ale snaží se fakticky pobývat ve druhém členském státě. Ani v jednom recitálu se tudíž neřeší explicitně situace, které ovšem jsou primárním průvodním jevem druhotných pohybů v ČR – tj. situace, kdy ukrajinský uprchlík již nepožívá výhod plynoucích z dočasné ochrany v určitém členském státě, protože se této ochrany vzdal, či mu byla ukončena jinak, načež si požádá o udělení dočasné ochrany v ČR. Shora popsané situace se explicitně vyjadřují pouze k případům, které ovšem již dle judikatury SDEU i Nejvyššího správního soudu nebyly dovolené – tj. případy, kdy ukrajinský uprchlík se domáhá získání dočasné ochrany souběžně ve větším počtu členských států.

31. Z Prováděcího rozhodnutí č. 2 ani z *Lex Ukrajina* tudíž nevyplývá závěr žalovaného, že ukrajinský uprchlík, který požádal o dočasnou ochranu v určitém členském státě EU, již může nadále úspěšně čerpat dočasnou ochranu výlučně v tomto členském státě. Byť žalovaný takto konstantně interpretuje § 5 odst. 1 písm. d) *Lex Ukrajina*, v rámci soudního přezkumu je mu tato interpretace opakovaně vytýkána jako vadná.
32. Soud konstatuje, že důvod pro vrácení žádosti o dočasnou ochranu jako nepřijatelné dle § 5 odst. 1 písm. f) *Lex Ukrajina* představuje sloučení a reformulaci důvodů dle písmen c) a d) téhož odstavce, přičemž vede ke stejným důsledkům pro žadatele o dočasnou ochranu. Jediná změna spočívá v tom, že možnosti aplikovat tento postup má předcházet oznámení žalovaného dle § 3 odst. 3 *Lex Ukrajina* určené Evropské komisi o riziku vyčerpání kapacit pro zvládání následků plynoucích z hromadného přílivu vysídlených osob a potřebě přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob.
33. Soudu ovšem není zřejmé, proč by takové oznámení mělo mít vliv na judikaturou dovozené závěry o možnosti druhotného pohybu držitelů dočasné ochrany. Nejvyšší správní soud tuto možnost dovodil z čl. 2 odst. 1 Prováděcího rozhodnutí č. 1 a současného vyloučení aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně. Na tom se nic nezměnilo, změnila se pouze vnitrostátní úprava, která však musí být v souladu s právem EU.
34. Oznámení dle § 3 odst. 3 *Lex Ukrajina* určené Evropské komisi se svou povahou blíží oznámení dle čl. 25 odst. 3 směrnice o dočasné ochraně. Jde o žádost členského státu o pomoc, která má být zajištěna prostřednictvím či ve spolupráci s orgány EU – je tedy politickým aktem, z něhož nelze dovozovat legislativní důsledky (překonání judikatorních závěrů), tj. ztrátu práva držitelů dočasné ochrany na druhotný pohyb. Rozdíl obou citovaných právních úprav pak spočívá v zásadě jen v tom, že § 3 odst. 3 *Lex Ukrajina* hovoří o riziku vyčerpání kapacit, zatímco čl. 25 odst. 3 směrnice o dočasné ochraně až o překročení kapacit.
35. Z pohledu soudu tak § 3 odst. 3 *Lex Ukrajina* představuje zakotvení institutu, který už v právu EU existuje, ovšem způsobem, jenž je v rozporu se směrnicí o dočasné ochraně – ze směrnice o dočasné ochraně neplyne, že by oznámení členského státu o tom, že byla

překročena jeho kapacita pro přijetí osob oprávněných požadovat dočasnou ochranu, mělo jakékoli důsledky pro žadatele o dočasnou ochranu. V případě § 3 odst. 3 *Lex Ukrajina* ani nedošlo k překročení kapacity, pouze to hrozí, jedná se tedy o méně závažný stav, než předvídá směrnice o dočasné ochraně.

36. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) *Lex Ukrajina* je nadto zjevně diskriminační, neboť se má týkat selektivně jen těch žadatelů, kteří se dožadují svého práva druhotného pohybu.
37. Měl-li tedy zákonodárce v úmyslu překonat závěry judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. stenoprotokol 140. schůze PSP ČR ze dne 29. 5. 2025, pozměňovací návrh poslance Petra Letochy), pak k tomu z výše uvedených důvodů tímto způsobem dojít nemohlo.
38. Žalovaný tudíž v této věci nepostupoval v souladu s právem, jak bylo vyloženo ve shora citované judikatuře Nejvyššího správního soudu, která je plně aplikovatelná i na § 5 odst. 1 písm. f) *Lex Ukrajina*. Nejvyšší správní soud dovodil, že druhotný pohyb osob ve smyslu § 3 *Lex Ukrajina* je přípustný za podmínky, že takové osoby nepožívají ve stejný moment dočasnou či mezinárodní ochrany ve více než jednom členském státě EU, a že o žádosti o dočasnou ochranu je nutné vést řádné správní řízení. Jelikož tyto závěry nezpochybňuje ani přijaté Prováděcí rozhodnutí č. 2, měl žalovaný v této věci nejprve postavit najisto, zda žalobce i nadále disponuje dočasnou ochranou v Německu, jak vyplývá z příslušného registru – u čehož nepostačí paušální odkaz na informační systém TPD, u něhož není dán princip materiální publicity. Cílem *Lex Ukrajina* podle soudu nebylo zamezit ukrajinským uprchlíkům přístup k dočasné ochraně, pokud nejsou pod mezinárodní či dočasnou ochranou některého z členských států EU. Takový postup by buďto nutil uprchlíky vracet se do země původu, což není možné v důsledku panujícího válečného konfliktu, nebo pobývat na území ČR bez pobytového oprávnění, či se pokusit získat dočasnou či mezinárodní ochranu v jiném členském státu EU. Obě tato řešení jsou přitom nežádoucí – nelze právní řád vykládat restriktivně, aby docházelo k systematickému nárůstu počtu osob bez pobytového oprávnění v ČR, stejně jako není možné, aby byli uprchlíci bez právního titulu de facto nuceni opustit území ČR. Takový postup nadto obchází dohodnutou neaplikaci čl. 11 směrnice o dočasné ochraně. Byť žalovaný uzavírá, že *Lex Ukrajina* i evropské předpisy zakládají pouze možnost opětovně si požádat o dočasnou ochranu v členském státě, v němž již v minulosti byla dočasná ochrana udělena, tento závěr žalovaného nevyplývá ze shora uvedených předpisů, ani není opodstatněný v teleologické rovině.
39. Po případném seznání, že žalobkyně v současnosti stále disponuje dočasnou ochranou v Německu, měl žalovaný ověřit, zda Německo nespojuje s přiznáním dočasné ochrany v jiném státě EU ex lege zánik dočasné ochrany analogicky k § 5 odst. 8 písm. b) *Lex Ukrajina*, a pokud by tomu tak nebylo, pak žalobkyni poučit o možnosti zneplatnění své případně existující dočasné ochrany. Není totiž v souladu s právními předpisy možné souběžně požívat dočasnou ochranu ve více státech EU. Protože tak žalovaný neučinil, postupoval v této věci nezákonně.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

40. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a uvedený zásah žalovaného byl nezákonný. Zároveň soud zakázal žalovanému, aby pokračoval v porušování

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

práva žalobkyně na podání žádosti o dočasnou ochranu a obnovil stav před označením žádosti žalobkyně o dočasnou ochranu jako nepřijatelné.

41. Žalovaný je povinen v souladu s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu ověřit, zda žalobkyně disponuje dočasnou či jinou mezinárodní ochranou v jiném členském státě EU, která zároveň v daném hostitelském státě nezanikne ex lege analogicky k § 5 odst. 8 písm. b) *Lex Ukrajina*. Pokud žalobkyně nebude disponovat dočasnou či mezinárodní ochranou v jiné členské zemi EU, pak musí žalovaný vyhovět její žádosti o dočasnou ochranu. Jestliže naopak bude žalobkyně disponovat dočasnou či mezinárodní ochranou v jiném členském státě EU, která nebude způsobilá zaniknout postupem analogickým k § 5 odst. 8 písm. b) *Lex Ukrajina*, pak žalobkyni náležitě poučí o právu nechat si dočasnou či mezinárodní ochranu v dané hostitelské zemi zneplatnit a případných důsledcích pro přiznání dočasné ochrany v ČR, pokud by tak žalobkyně neučinila.
42. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci úspěšné žalobkyni přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které představují odměnu za právní zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), (dále jen „vyhláška“). Podle § 9 odst. 5 vyhlášky z tarifní hodnoty 88 000 Kč, činí výše odměny 4 620,- Kč. Žalobkyni byla přiznána náhrada za dva úkony právní služby, a to převzetí věci [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky] a písemné podání ve věci (§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky) dále 2 x náhrada paušálních výdajů podle § 13 odst. 4 vyhlášky po 450 Kč a 21 % DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. leden 2026

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.